SYNOPSIS SEPTEM SS. CONCILIORVM OECVMENICORVM GRAECE.

Ex codice manuscripto bibliothecæ Augustanæ.

AVGVSTÆ VINDELICORVM
ad insigne pinus.
Cum priuilegio Cæsaris.

ANNO MDXCV.

15326

N. V.

THEODORO CANTERO VLTRAIECTI COS.

DAVID HOESCHELIVS

S. P. D.

QVum, vir amplissime, primus istic per literas mecum amicitiam inieris; primus istic viciniæ libellos quosdam meos regio charactere, non absq; sumptu aliquo tuo, imprimendos curaris: noui hîc typi Græci primitias, Conciliorum generalium synopsin Græcè nunc primùm editam, tuo etiam nomini potissimùm inscribo dicoq;: compendium, quo earum controuersiarum disceptatio sub uno aspectu ponitur, quibus pio cœtui magna quondam vis intentata fuit. Vale, nostrisq; studijs faue.

Z. BIBLIOTEKI SEMINARIUM SANDOMIERSKIEGO

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ

Συνόδων, ποῦ, καὶ πότε, καὶ κατὰ τίνων ἑκάστη αὐτῶν συνήχθη;

ΣΥΝΟΔΟΣ α΄.

Χρὴ γινώσκειν πάντα χριστιανὸν, ὅτι ἑπτὰ εἰσὶν ἅγιαι καὶ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι. καὶ ἡ μὲν πρώτη γέγονεν ἐν Νικαίᾳ, τῷ δεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου βασιλέως, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη λή. ὑπῆρχον δὲ πατέρες τιή. καὶ ἡγοῦντο τῆς συνόδου Σίλβεστρος ῥώμης, Ἀλέξανδρος Κωνσταντινου πόλεως, Ἀλέξανδρος ἀλεξανδρείας, Εὐστάθιος Ἀντιοχείας, καὶ Μακάριος ἱεροσολύμων. συνῆλθον δὲ κατὰ ἀρείου ματαιόφρονος, πρεσβυτέρου μὲν γενομένου τῆς ἐκκλησίας ἀλεξανδρέων, βλασφημοῦντος δὲ τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ, τὸν κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν θεόν. κτίσμα γὰρ ἔλεγεν ὁ δυσσεβὴς, καὶ οὐχ ὁμοούσιον τῷ θεῷ καὶ πατρὶ: καὶ ὅτι ἦν ποτὲ, ὅτε οὐκ ἦν. ὅθεν τοῦτον μὲν ὡς ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας, ἅμα τοῖς ὁμόφροσιν αὐτοῦ, ἡ ἁγία σύνοδος αὕτη ἀναθεματί-

σαντες ἀπεβάλοντο, καὶ εὐσέβιον τὸν Νικομηδείας, καὶ Μακεδόνιον, καὶ εὐνόμιον. (εἰ γὰρ καὶ ταῖς λέξεσι διεφέροντο· ἀλλ' ὁμοίως ἀρείῳ τῆς ἀληθείας ἐκπεπλώκασι) τὴν ὀρθόδοξον δὲ πίστιν ἐκράτυναν, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ τὸν υἱὸν κηρύξαντες, κτίστην τε τῶν ἁπάντων, καὶ οὐ κτίσμα, ἀλλὰ θεὸν ἀληθινὸν καὶ δεσπότην καὶ κύριον. καθὼς καὶ τὸ σύμβολον περιέχει τῆς πίστεως, ὅπερ αὐτοὶ τῇ ἐμπνεύσει τοῦ παναγίου πνεύματος ὑπηγόρευσαν. ἐτύπωσε δὲ ἡ αὐτὴ ἁγία σύνοδος καὶ οἰκουμενικὴ καὶ τὸ ἅγιον πάσχα ἑορτάζειν ἡμᾶς κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν. ἔτη ἀπὸ τοῦ χριστοῦ ἕως τῆς α΄ συνόδου, τιή. ἀπὸ δὲ τῆς α΄ ἕως τῆς β΄, νς΄. ἐν ἄλλῳ δὲ ξζ΄.

ΣΥΝΟΔΟΣ β΄.

Ἡ δὲ δευτέρα καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη ις΄. ὑπῆρχον δὲ ἅγιοι πατέρες ρν΄. ἡγοῦντο δὲ ταύτης τῆς συνόδου, Δάμασος ῥώμης, Νεκτάριος Κωνσταντινουπόλεως, Κύριλλος ἱεροσολύμων, τιμόθεος ἀλεξανδρείας, μελέτιος ἀντιοχείας, Γρηγόριος νύσσης, ἀμφιλόχιος ἰκονίου, Γελάσιος

καισαρείας παλαιστίνης, καὶ Γρηγόριος ὁ Θεολό-
γος, διέπων τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, ὃς καὶ
ἐν αὐτῇ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ, στάσεως γενομένης, ἑκου-
σίως ἐπὶ τῆς συνόδου ἀπετάξατο τῷ θρόνῳ, καὶ ποι-
ήσας συντακτήριον λόγον, καὶ εἰς τὴν παρουσίαν Extat inter opera Gr. Naz.
τῶν αὐτῶν ἱερῶν πατέρων ἀναγνοὺς, ἀπὸ τῆς συνόδου
ἀνεχώρησεν εἰς Ναζιανζόν. συνῆλθον δὲ οἱ αὐτοὶ
ἱεροὶ ἅγιοι πατέρες κατὰ μακεδονίου τοῦ δυσσεβοῦς, τοῦ
ληστρικῶς μὲν τὸν πατριαρχικὸν ἁρπάσαντος
θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, βλασφημοῦντος δὲ τὸ
πνεῦμα τὸ ἅγιον. ἔλεγε γὰρ, αὐτὸ κτίσμα εἶναι, καὶ
οὐ θεὸν, ἀλλ᾽ ἑτερούσιον πατρὸς καὶ υἱοῦ, καὶ τῆς θεό-
τητος ἀλλότριον. ὅστις μακεδόνιος ἔτι περιὼν ὁ-
μοίως τῷ ἀρείῳ ἐβλασφήμει. τοῦτον οὖν ὡς ἐχθρὸν
τῆς εὐσεβείας, σὺν σαβελλίῳ τῷ λίβυϊ, καὶ ἀπο-
λιναρίῳ τῷ Λαοδικεῖ, ἅμα τοῖς ὁμόφροσιν αὐτῶν
ἀνεθεμάτισαν καὶ κατέκριναν, ὡς ἄψυχον τὴν
τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ θεοῦ ἰησοῦ χριστοῦ σάρκα λέγοντας,
καὶ ἄνουν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ τριημέρῳ νεκρώσει τοῦ
σώματος συναπονεκρωθῆναι καὶ τὴν θεότητα.
οἱ δὲ ἅγιοι πατέρες ἔμψυχον ταύτην καὶ ἔννουν
εἶναι ἐβεβαίωσαν, ψυχὴν ἔχουσαν ταῖς ἡμετέ-
ραις ψυχαῖς ὁμοούσιον, καὶ θεὸν ἀληθινὸν, καὶ κύριον,

καὶ ζωοποιόν. καὶ τὸ πανάγιον πνεῦμα ἐτράνωσαν, ὁμοούσιον τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ εἶναι αὐτὸ κηρύξαντες, καὶ τῆς αὐτῆς θεότητος καὶ δυνάμεως. καθὼς τὸ ἅγιον σύμβολον περιέχει τῆς πίστεως, ὅπερ αὐτοὶ τρανωτέρως τῇ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐξεφώνησαν χάριτι. ἀπὸ τῆς δευτέρας συνόδου ἕως τῆς τρίτης ἔτη μα'. ἐν ἄλλῳ δὲ νέ.

ΣΥΝΟΔΟΣ γ'.

Ἡ τρίτη ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος γέγονεν ἐν ἐφέσῳ, σ' ἁγίων πατέρων. ἡ πρότερον ἐπὶ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ συναθροισθεῖσα, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη μβ'. μῆνας β'. ἧς ἡγοῦντο Κύριλλος ἀλεξανδρείας, Κελεστῖνος ῥώμης, Ἰουβενάλιος ἱεροσολύμων, Μέμνων ἐφέσου, τῆς δὲ Κωνσταντινουπόλεως ὑπῆρχεν ἐπίσκοπος, νεστόριος ὁ δυσσεβής. συνῆλθεν δὲ ἡ αὐτὴ σύνοδος κατὰ τοῦ αὐτοῦ νεστορίου τοῦ ἀνθρωπολάτρου, τὸν χριστὸν διαιροῦντος καὶ κατατέμνοντος. ψιλὸν γὰρ εἶναι αὐτὸν ἄνθρωπον ἔλεγε, καὶ οὐ θεὸν σεσαρκωμένον, δύο υἱοὺς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς χριστοῦ Θεοῦ λέγων, καὶ δύο ὑποστάσεις· καὶ ἄλλον μὲν εἶναι τὸν ἐκ πατρὸς γεννηθέντα λόγον, ἕτερον δὲ τὸν ἐκ μαρίας τε-

χθέντα

χθέντα ἄνθρωπον, κατὰ σχέσιν ἑνωθέντα τῷ λόγῳ, καὶ ὁμωνύμως αὐτῷ υἱὸν λεγόμενον. ὅθεν οὐ θεοτόκον, ἀλλὰ χριστοτόκον τὴν ἁγίαν παρθένον Μαρίαν, τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν τὸν κύριον ἡμῶν καὶ θεὸν ἰησοῦν χριστὸν, ὠνόμαζε. τούτου χάριν ἡ ἁγία αὕτη σύνοδος ἐμμένοντα τῇ τοιαύτῃ βλασφημίᾳ καθεῖλεν, ὡς ἰουδαιόφρονα τὸν ἀνθρωπολάτρην νεστόριον, καὶ κυρίως καὶ ἀληθῶς θεοτόκον τὴν παναγίαν παρθένον ἀπέδειξεν, καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς ἀσπόρως σαρκωθέντα κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστὸν, υἱὸν θεοῦ καὶ θεὸν ἀληθινὸν ἀνεκήρυξεν. Ἰωάννης δὲ ὁ ἀντιοχείας ἐπίσκοπος μετὰ τὴν νεστορίου καθαίρεσιν καταλαμβάνει, καὶ λυπηθεὶς ὅτι χωρὶς αὐτοῦ καθῃρέθη νεστόριος, παραλαμβάνει τοὺς συνελθόντας αὐτῷ ἐπισκόπους, ἐν οἷς ἦν Θεοδώρητος Κύρου πόλεως, καὶ Ἴβας ἐδέσσης, καὶ καθαίρεσιν ἐπαγορεύει τοῦ ἐν ἁγίοις Κυρίλλου, καὶ Μέμνονος τοῦ ἐφέσου ἐπισκόπου, ὡς παρὰ τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησίας ποιησάντων τὴν σύνοδον. οἱ δὲ περὶ Κύριλλον, μέμφονται ὡς ἄθεσμα καὶ *ἄτομα τὰ παρ' αὐτῶν γενόμενα. καὶ οὕτως ἀπὸ τῆς ἐφέσου διαφερόμενοι ἀλλήλοις διέστησαν, οἵ τε ἀνατολικοὶ καὶ αἰγύπτιοι. μετὰ δὲ ταῦτα σπουδῇ τοῦ βασιλέως ἡνώθησαν, συμφωνήσαν-

*ἴσ. ἄτοπα.

νήσαντες καὶ οἱ ἀνατολικοὶ τῇ ἐκτεθείσῃ ἐν ἐφέσῳ ὀρθοδόξῳ πίστει ἐπὶ καθαιρέσει Νεστορίου. Νεστόριος δὲ ἐξωρίσθη εἰς ὄασιν. ἀπὸ τῆς γ΄ συνόδου ἕως δ΄, ἔτη λ΄. ἐν ἄλλῳ δὲ κθ΄. ἴσθι δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἐφέσῳ δ΄ σύνοδος γενομένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ ὡς λῃστρικὴ ὑπάρχουσα, λοιπὸν δὲ καὶ τὰ τοῦ κακόφρονος Διοσκόρου, καὶ τὰ τοῦ ματαιόφρονος εὐτυχοῦς, φωραθεῖσα κρατύνειν, ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἐκβέβληται.

ΣΥΝΟΔΟΣ δ΄.

Ἡ δὲ τετάρτη καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος γέγονεν ἐν Χαλκηδόνι, ἑξακοσίων τριάκοντα πατέρων, ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη ἑ. καὶ μῆνας ἕξ. ἧς ἡγοῦνται Λέων ῥώμης, ἀνατόλιος Κωνσταντινουπόλεως, Ἰουβενάλιος ἱεροσολύμων, Μάξιμος ἀντιοχείας, ἀναστάσιος Θεσσαλονίκης, καὶ στέφανος ἐφέσου. συνῆλθον δὲ κατὰ τοῦ αὐτοῦ διοσκόρου, πατριάρχου γενομένου ἀλεξανδρείας, καὶ Εὐτυχοῦς ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντινουπόλεως. οὗτοι γὰρ τὴν τοῦ σωτῆρος καὶ θεοῦ ἡμῶν ἐνανθρώπησιν ἰησοῦ χριστοῦ παρῃτοῦντο σχεδὸν παν-

τελῶς,

τελῶς, φαντασίᾳ τὴν σάρκα φορέσαι αὐτὸν μυθολογοῦντες, καὶ λέγοντες, μὴ εἶναι τὴν σάρκα τοῦ κυρίου ὁμοούσιον ἡμῖν, ἀλλ' ἐκ δύο μὲν φύσεων τὴν ἕνωσιν γενέσθαι, τῇ θεότητι τὰ πάθη προσνέμοντες. διὰ τοῦτο οὖν τούτους τῇ πλάνῃ ἐμμείναντας καθεῖλεν ἡ αὐτὴ ἁγία σύνοδος καὶ ἀνεθεμάτισεν, ἐκφωνήσασα τέλειον θεὸν καὶ τέλειον ἄνθρωπον τὸν αὐτὸν, ἐν δύο φύσεσιν ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως τὸν κύριον καὶ θεὸν ἰησοῦν χριστόν. Δύο δὲ εἰρήκασι φύσεις, τῷ λόγῳ τῆς διαφορᾶς, οὐ τῷ λόγῳ τῆς διαιρέσεως. ὥσπερ γὰρ ψυχὴ καὶ σῶμα διαφέρουσι μὲν κατὰ τὴν φύσιν, ἡνωμένα δέ ἐστι τῷ προσώπῳ, καὶ ἓν πρόσωπον ἐργαζόμενα ἐπικοινωνεῖ τοῖς πράγμασι, τῆς τε ψυχῆς δεχομένης τὰ τοῦ σώματος, καὶ *τοῦ σώματος) συμπονοῦντος ταῖς ἀθυμίαις τε καὶ φροντίσι τῆς ψυχῆς. οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ χριστοῦ δύο μὲν φύσεις, ἅτε ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς θεὸς λόγος: ἓν δὲ πρόσωπον κατὰ τὴν ἕνωσιν. ἀλλ' ἡ ψυχὴ, φασὶν οἱ τῆς αἱρέσεως πρόμαχοι, περιγέγραπται ἐν σώματι, καὶ πάθη δέχεται, καὶ ἀλγηδόνας ὑπομένει. καὶ εἰ οὕτως ἥνωται ὁ λόγος: ὥρα δὴ καὶ αὐτὸν τοῖς ἴσοις ὑποβάλλειν, καὶ ποιεῖν αὐτὸν παθητὸν καὶ περιγραπτόν. εἰ μὲν οὖν φύσει παθητὸς ὁ λόγος, καὶ τὴν

*) isto inclusa signo desunt in ms.

ἐν τόπῳ δέχεται περιγραφήν· ἔσται ταῦτα ἐν αὐτῷ δι' αὐτὸν, ἀλλ' οὐ διὰ τὴν πρὸς τὸ περιγραπτὸν καὶ παθητὸν σῶμα ἕνωσιν· καὶ ἔσται οὕτω παθητὸς καὶ περιγραπτὸς, κἂν μὴ πέπονθε μηδὲ περιγέγραπται. εἰ δὲ φύσει ἄτρεπτός ἐστι, καὶ ἀπερίγραπτος, καὶ ἀπαθὴς: κἂν ἐν σώματι γένηται, σώζει αὐτοῦ τὸν ἴδιον τῆς ἀπαθείας καὶ παντελοῦς ἀτρεψίας λόγον. καὶ τί θαυμαστόν; ὅπουγε καὶ ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ οὐχ ἁπλῶς περιγραπτὴ, διὰ τὸ ἐν σώματι εἶναι: ἢ οὕτω γε καὶ ὁραθήσεται καὶ τεθνήξεται, καὶ τὰ ἑξῆς πάθοι ἂν, ὅσα τοῦ σώματος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ πέπονθεν, ἐπειδὴ οὐσιωδῶς αὐτὰ ἔχει ἐκ θεοῦ λαβοῦσα. πάσχει δὲ, παθητικὰς δυνάμεις ἔχουσα πρὸς τὸ συμφέρειν, αἷς καὶ συναπέρχεται ἐκδημοῦσα τοῦ σώματος. καὶ δηλοῦσιν αἱ ἐν τῷ ᾅδῃ ψυχαὶ καὶ τὰ τούτων δεσμὰ, δι' ἃ καὶ ἡ ἐκεῖσε γέγο-

1. Petr. 3. νε τοῦ θεοῦ παρουσία κηρύξαντος (κατὰ τὸν πέτρον) τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασιν ἄφεσιν: πρὸς δὲ, καὶ οἱ δαίμονες, κολαζόμενοί τε καὶ κολασθησόμενοι, καίπερ τῶν σωμάτων ἀπηλλαγμένοι. πάσχει δὲ ἁπλῶς ἡ ψυχὴ, καίτοι οὐ δὲ πάθους οὖσα δεκτικὴ, καὶ περιγέγραπται μὲν τῷ λόγῳ τῆς ὑπάρξεως: περιγεγράφθαι δὲ λέγεται δευτέρως, τὴν ἐν περιγραπτῷ σώματι ἔ-

χουσα διαγωγήν. ὥστε οὐ καλῶς ποιοῦσιν, ἐκβιαζόμενοι, τὸ παράδειγμα οὕτως ἔχειν, ὡς τὸ πρωτότυπον. οὐ γὰρ ἔτι ἂν εἴη παράδειγμα, εἰ μὴ καὶ τὸ ἀπεοικὸς ἔχει. παράδειγμα γάρ ἐστι δεῖξις πιστουμένη τὸ μερικὸν, διὰ μερικοῦ καὶ ὁμοίου. ἡμεῖς γὰρ τὸν ἄνθρωπον οὐ διὰ τὸ προϋπάρχειν ἢ συνυπάρχειν, ἀλλὰ πρὸς δήλωσιν εἰλήφαμεν καὶ παράδειγμα, τοῦ αὐτῇ τῇ οὐσίᾳ τὸν λόγον ἑνῶσθαι τῷ ἐξ ἡμῶν σώματι, καὶ μήδ᾽ ἄν ποτε χωρὶς αὐτοῦ θεωρεῖσθαι, εἰ καὶ σώζει κἂν τῇ ἑνώσει τὸ διάφορον: ὥσπερ ἀμέλει καὶ ὁ κοινὸς ἄνθρωπος. ἐν οὐδ᾽ ὁποτέρῳ γὰρ * συγχνωθέντα φαίνεται τὰ ἰδιώματα. [* συγχωσθέντα] οὔτε γὰρ ἐξ ἀοράτου ἢ ἀθανάτου ὁρατὴ γέγονεν ἡ ἡμετέρα ψυχὴ καὶ θνητή. οὔτε ὁ θεὸς λόγος ὁρατὸς ἢ θνητὸς, καίπερ ἐν ὁρατῷ σώματι τῆς τε ἡμετέρας ψυχῆς καὶ τοῦ λόγου γινομένου. σώζει γὰρ ἀνελλιπῶς τῶν εἰρημένων ἑκάτερον τὴν ἑαυτοῦ ἰδιότητα, καθὸ πέφυκε θάτερον, ὅ,τε κοινὸς ἄνθρωπος ὁ ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος: ὅ,τε σωτὴρ, ἐκ θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος ὑποστάς. ἣν γὰρ λείπει τῇ ψυχῇ, χωρὶς ἣν ἐχούσῃ καὶ ἰδίαν ζωὴν, πρὸς τὸ εἶναι οὐσίαν ἀσώματον αὐτοκίνητον; τοῦτο γὰρ αὐτῆς δηλοῖ καὶ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον· ἣν δὲ τῷ σώματι, πρὸς τὸ εἶναι σῶμα; τοῦ δὴ καὶ ἀπο-

διαιροῦντες τὸν ὅρον, φαμὲν, σῶμα εἶναι τὸ τριχῆ διαστατὸν: ἢ, σῶμα φυσικὸν ὀργανικὸν, δυνάμει ζωὴν ἔχον. οἱ δὲ οὐ, καθὸ ἔοικεν, ἀλλὰ καθὸ ἀπέοικε, λαμβάνουσι καὶ τὸ παράδειγμα, καὶ κακουργοῦσι περὶ τὰς πεύσεις. ὥσπερ πάλιν καὶ τὸ ἡλιακὸν ἀπαύγασμα ἡμῶν παραλαμβανόντων ἐπὶ τοῦ λόγου καὶ τοῦ πατρὸς, διὰ τὸ συναφὲς καὶ συναΐδιον: ἐπηρεάζοντες ἡμῖν, εἰς τὸ ἀνυπόστατον ταύτην κατασκευάζουσιν. ἡ αὐτὴ ἁγία σύνοδος, καὶ τὴν τοῦ ἁγίου πάπα λέοντος πρὸς τὸν ἅγιον φλαβιανὸν τὸν πατριάρχην κωνσταντινουπόλεως ἐπιστολὴν, ὡς στήλην ὀρθοδοξίας ἀπεδέξατο. χρὴ δὲ γινώσκειν ὅτι καὶ οἱ λεγόμενοι Θεοδοσιανοὶ ἀπὸ Θεοδοσίου τινὸς, καὶ Ἰακωβῖται ἀπὸ Ἰακώβου, καὶ Σεβηριανοὶ ἀπὸ σεβήρου, τὰ ὅμοια τῶν προγραφέντων, διοσκόρου καὶ εὐτυχοῦς, τῶν βεβήλων αἱρετικῶν, ὡς καὶ αὐτοὶ βέβηλοι τυγχάνοντες, φρονοῦσιν: ὅθεν καὶ ἀνάθεμα ἐτέθησαν, μετὰ καὶ ἑτέρων αἱρέσεων, τῇ τοιαύτῃ ἁγίᾳ συνόδῳ, ἑαυτοὺς ἀπαλλοτριοῦντες τῆς ἁγίας καθολικῆς ἐκκλησίας. ἀπὸ δὲ τῆς δ' συνόδου, ἕως τῆς ε. ἔτη ρβ'.

ΣΥ'ΝΟΔΟΣ ε.

Ἡ δὲ πέμπτη καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος ρξέ. ἁγίων

γίων πατέρων γέγονεν ἐν Κωνσαντινουπόλει, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ τοῦ πάλαι βασιλέως, ὃς ἐβασίλευσεν ἔτη λή. καὶ μῆνας ἑπτά. ἧς ἡγοῦντο Βιγίλλιος πάπας ῥώμης, εὐτύχιος Κωνσαντινουπόλεως, Στέφανος ῥαφίας, ἀπολινάριος ἀλεξανδρείας, δόμνος ἀντιοχείας, καὶ δ᾽ουμιανὸς σωζοπόλεως ἱεροσολύμων. ἥτις ἡ ἁγία σύνοδος ἐπεκύρωσε μὲν τὴν ἐν χαλκηδόνι ἁγίαν σύνοδον, καὶ τὰ ὀρθόδοξα αὐτῆς πάντα καὶ σωτήρια ἐκράτυνε δόγματα, καὶ τὰς κατ᾽ αὐτῆς τῆς ἁγίας συνόδου ἀναφυομένας αἱρέσεις ἀνεθεμάτισεν. ὡσαύτως ἀνεθεμάτισε καὶ ἀπεβάλλετο πρωτοτύπως Ὠριγένην τὸν παράφρονα, καὶ πάντα τὰ ἀσεβῆ αὐτοῦ συγγράμματα, εὐάγριόν τε καὶ δίδυμον τοὺς πάλαι ἀκμάσαντας, καὶ τὰ ἐκτεθέντα παρ᾽ αὐτῶν κεφάλαια, ὡς συμμύστας ὠριγένους καὶ σύμφρονας, καὶ ἑλληνικοῖς συμφυρομένους δόγμασι. καὶ γὰρ αὐτὰ τὰ σώματα ἃ νῦν περικείμεθα, ἀνοήτως εἶπον μὴ ἀνίστασθαι, καὶ ἔλεγον τὰς ψυχὰς προϋπάρχειν τῶν σωμάτων, ἐξ ἑλληνικῶν ὁρμώμενοι δογμάτων τὴν μετεμψύχωσιν δογματίζοντες· τέλος δὲ εἶναι τῆς κολάσεως, καὶ τὰ σώματα δὲ μὴ ἀνίστασθαι ταῦτα ἐν τῇ ἀναστάσει, καὶ τῶν δαιμόνων εἰς

τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασιν, καὶ τὸν χριστὸν ὅμοιον εἶναι ἡμῖν, καὶ μηδὲν διαφέρειν ἡμῶν, τὸν παράδεισον ἀλληγοροῦντες· καὶ μήτε γεγονέναι παρὰ τοῦ θεοῦ, μήτε εἶναι αἰσθητὸν παράδεισον· καὶ μήτε ἐν σαρκὶ πλασθῆναι τὸν ἀδάμ. ἀλλὰ καὶ ἕτερα μυρία βλασφημίας μεστὰ λαλήσαντες ἐφωράθησαν, καὶ πολλοὺς τῆς ἐκκλησίας λυμαινόμενοι, ἃ ἕως μὲν ἐν τῷ φανερῷ τρανῶς οὐκ ἐξεφαίνοντο, ἀλλὰ παρά τισιν ἐν τῷ κρυπτῷ κατείχοντο, οὐδὲ τελείως ἐθριαμβεύθησαν ἐπὶ συνόδου. εἰ καί τινες αὐτὰ τῶν ἁγίων πατέρων ἀνέτρεπον. καὶ γὰρ περιγενέστεροι τῆς ἁγίας ταύτης συνόδου ὑπῆρχον οὗτοι αἱρετικοί, ἐχθροὶ τρισκατάρατοι. ὁπηνίκα δὲ πολλὴν λαὸν τὰ τοιαῦτα πονηρὰ ἤρξαντο κατανέμεσθαι δόγματα, τηνικαῦτα καὶ αὕτη ἡ ἁγία συναθροισθεῖσα σύνοδος, τούτους τὲ καὶ τοὺς ὁμόφρονας αὐτῶν, καὶ τὰς αὐτῶν βλασφημίας ἀνεθεμάτισεν. ἔπι δὲ καὶ τὸν μοψουεστίας Θεόδωρον, τὸν Νεστορίου τοῦ θεομάχου διδάσκαλον, σὺν τοῖς αὐτοῦ βλασφήμοις συντάγμασιν, ὡς μυσαρὸν ἐκρίπτει ζιζάνιον. σὺν τούτοις δὲ καὶ τοὺς περὶ ἄνθιμον, καὶ πέτρον, καὶ ζωώραν, ἐξεθέρισε. Θεοδωρήτου τὲ τὰ κακῶς κατὰ τοῦ τῆς εὐσεβείας προμάχου Κυρίλλου, καὶ δυσσεβῶς γεγονότα

νότα συγγράμματα, καὶ ὅσα κατὰ τῆς ἁγίας ἐν Ἐφέσῳ τρίτης συνόδου καὶ τῆς ὀρθῆς ἡμῶν κατηγόρησε πίστεως, Νεστορίῳ τῷ δυσσεβεῖ χαριζόμενος. μεθ' ὧν καὶ τὴν ἴβα λεγομένην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πέρσην *γεγράφθαι Μάρην, ἀπερρίζωσεν, ὡς οὐ μόνον ὀρθῶν δογμάτων ἀντίπαλον, ἀλλὰ καὶ πάσης ἀσεβείας συμμέτοχον· καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας ἐβεβαίωσε δόγματα. ἐδέξατο δὲ ἡ αὐτὴ ἁγία σύνοδος καὶ τὸν ἐπίσκοπον κύρου Θεοδώρητον, καὶ τὸν ἴβαν, ὡς καὶ ἡ τετάρτη σύνοδος, ἀναθεματίσαντες τὸν Νεστόριον. ἀπὸ τῆς ε' ἕως τῆς ς' συνόδου, ἔτη ρκθ'. ἐν ἄλλῳ δὲ ρή, καὶ μῆνες ιά.

*ἴσ. γεγραμμένην.

ΣΥΝΟΔΟΣ ς'.

Ἡ δὲ ἕκτη ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος γέγονεν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐπὶ Κωνσταντίνου βασιλέως, τοῦ πατρὸς μὲν Ἰουστινιανοῦ, ἀπογόνου δὲ ἡρακλείου, ὅστις ἐβασίλευσεν ἔτη ιζ'. Γέγονε δὲ ἐν τῷ τρισκαιδεκάτῳ αὐτοῦ ἔτει. ὑπῆρχον δὲ ἅγιοι πατέρες ρο'. ὧν ἡγοῦντο ἀγάθων ῥώμης, Γεώργιος Κωνσταντινουπόλεως, Θεοφάνης ἀντιοχείας, καὶ πέτρος μοναχός. διότι ἐχήρευσεν ὁ θρόνος ἀλεξανδρείας. συνηθροίσθη δὲ κατὰ τῶν καινισάντων αἵρεσιν

ἐν τῇ ἁγίᾳ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ, λέγω δὴ Θεωδώρου τοῦ τῆς φαρὰν ἐπισκόπου, ὀνωρίου ῥώμης, κύρου ἀλεξανδρείας, σεργίου τε καὶ *πύρου, παύλου καὶ πέτρου Κωνσαντινουπόλεως γενομένων ἐπισκόπων. ἔπι τε καὶ κατὰ τῶν ἀνακαινισάντων τὴν αἵρεσιν τῶν προγεγραμμένων ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ συνόδῳ αἱρετικῶν, τουτέστι, μακαρίου τοῦ ὀνομασθέντος ἀντιοχείας προέδρου, καὶ σεφάνου τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ, καὶ κατὰ τῶν ἐκείνοις συμμαχεῖν οἰομένων. οὗτοι γὰρ οἱ προλεχθέντες αἱρετικοὶ, θεόδωρος, ὀνώριος, σέργιος, *πῦρος, παῦλος, πέτρος, μακάριός τε καὶ σέφανος, ἀπετόλμησαν εἰπεῖν ἓν θέλημα καὶ μίαν ἔχειν ἐνέργειαν τὸν κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστὸν καὶ μετὰ σάρκωσιν, τὸν σύνδεσμον τῆς ὀρθοδοξίας διαλῦσαι θελήσαντες. τούτου χάριν ἡ ἁγία αὕτη καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος τοὺς προγεγραμμένους αἱρετικοὺς ὡς θεομάχους ἀνεθεμάτισε, καὶ πάντα τὰ αὐτῶν βλάσφημα δόγματα, καὶ πάντας τοὺς τὰ ὅμοια αὐτοῖς ἢ φρονήσαντας, ἢ φρονεῖν μέλλοντας, καὶ ἀμετανοήτους διαμένοντας. σὺν αὐτοῖς δὲ καὶ πολυχρόνιον τὸν νηπιόφρονα γέροντα, τὸν νεκροὺς ἐγεῖραι ἐν τῇ τοιαύτῃ πλάνῃ τῆς αἱρέσεως μεγαλορρημονήσαντα, ἀδείας τε τυχόντα,

*πύρρου.

*πύρρος.

καὶ ἐν τῷ μὴ ἐγεῖραι, μειζόνως τὴν βλασφημίαν τῆς τοιαύτης αἱρέσεως θριαμβεύσαντα. τῆς ὀρθοδοξίας δὲ τὰ δόγματα τρανωτέρως ἡ τοιαύτη ἁγία σύνοδος ἐκφάνασα. δύο θελήματα φυσικὰ, ἤγουν θελήσεις, καὶ δύο φυσικὰς ἐνεργείας ἐβεβαίωσεν ἔχειν μετὰ σάρκωσιν τὸν κύριον ἡμῶν ἰησοῦν χριστὸν, οὐκ ἐν διαιρέσει προσώπων· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ διὰ τὸ μηδεμίαν φύσιν τῶν τοῦ χριστοῦ· τουτέστι, τῶν δύο φύσεων ἀθέλητον ὑπάρχειν ἢ ἀνενέργητον. οἱ γὰρ τὰ τοιαῦτα τῶν φύσεων ἀναιροῦντες ἰδιώματα, ἐνεργείας τὲ καὶ θελήματα, καὶ τὰς φύσεις συναναιροῦσιν, ὧνπερ εἰσὶν ἰδιώματα. ἀπὸ τῆς ς′ συνόδου ἕως τῆς ζ′. ἔτη ρκ′. ἐν ἄλλῳ, ριη′.

ΣΥ'ΝΟΔΟΣ ζ′.

Ἡ δὲ ἑβδόμη ἁγία καὶ οἰκουμενικὴ σύνοδος γέγονεν ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ἐπὶ Κωνσταντίνου βασιλέως καὶ εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ. ἦν δὲ οὗτος ὁ Κωνσταντῖνος υἱὸς Λεοντίου τοῦ κοπρωνύμου. ἐν ἔτει ὀγδόῳ τῆς βασιλείας αὐτῶν. ὑπῆρχον δὲ ἅγιοι πατέρες τὸν ἀριθμὸν τξζ′. ἧς ἡγοῦντο ἀδριανὸς πάπας ῥώμης, ταράσιος Κωνσταντινουπόλεως, *πολιτιανὸς ἀλεξανδρείας, Θεοδώρητος ἀντιοχείας,

*ἀπολινάριος Lat.

χείας, ἠλίας ἱεροσολύμων. συνῆλθον δὲ κατὰ τῶν εἰκονομάχων, ἤγουν χριστιανοκατηγόρων. παραπλησίως οὖν τῷ τοῦ τιμίου σταυροῦ τύπῳ τὰς εἰκονικὰς ἀνατυπώσεις τὴν ἐκκλησίαν ἔχειν, καὶ σχετικῶς ἀσπάσασθαι, ἡ αὐτὴ ἁγία οἰκουμενικὴ μεγάλη σύνοδος καλῶς παραδέδωκε. καὶ καθεξῆς ἡ τοῦ θεοῦ ἐκκλησία ἅμα αὐτοῖς τοῖς εἰκονομάχοις, καὶ τοὺς ἁγιοκατηγόρους ἅπαντας ἀποστρέφεται, οὐδὲν ἧττον τῶν εἰκονομαχούντων μυσαττομένη. δι' ὧν γὰρ τῆς ὀρθοδοξίας προμάχων κατηγοροῦσι, τοὺς διὰ τῶν πόνων αὐτῶν καρποὺς σκορπίζειν φιλονεικοῦσι, τούτους οὖν ἀποβάλλεται ὡς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας.

ΤΕΛΟΣ.

Z BIBLIOTEKI SEMINARIUM SANDOMIERSKIEGO